

POSTANOWIENIE

Dnia 20 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku M. S.
przy uczestnictwie R. S.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 czerwca 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w R.
z dnia 25 maja 2012 r., sygn. akt I Ca .../12,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika postępowania 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W tej sprawie skarżąca złożyła dwie skargi kasacyjne za pośrednictwem dwóch swoich pełnomocników. W pierwszej skardze powołano się na dwa argumenty mające uzasadnić przyjęcie jej do rozpoznania. Pierwszy dotyczy „rozbieżności między zaskarżonym postanowieniem a orzecznictwem SN”. Nie jest to jednak ustawowa przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Drugi argument dotyczy potrzeby wyjaśnienia istotnego zagadnienia prawnego na tle art. 211 k.c.: czy jeśli nie jest spełniona żadna z wymienionych w tym przepisie okoliczności, to sąd może odstąpić od podziału rzeczy wspólnej. Tak ujęte zagadnienie prawne nie uzasadnia jednak przyjęcia skargi do rozpoznania. Jego rozstrzygnięcie jest jasne – gdy nie występują przesłanki określone w art. 211 k.c., to należy dokonać podziału nieruchomości. Na tle tej sprawy to zagadnienie nie wymaga rozstrzygnięcia również dlatego, że - jak wynika z uzasadnienia zakwestionowanego postanowienia - przesłanki te wystąpiły. W drugiej skardze kasacyjnej wskazano na oczywistą zasadność skargi, która wyraża się w tym, że sąd uwzględnił jako środek dowodowy opinię biegłego zawierającą operat szacunkowy sporządzony wcześniej niż 12 miesięcy przed datą orzekania. Do tej samej kwestii nawiązuje drugi z argumentów podniesionych w skardze: istotne zagadnienie prawne co do tego, czy sąd może w postępowaniu o podział nieruchomości w przedmiocie wyceny nieruchomości uwzględnić operat szacunkowy sporządzony więcej niż 12 miesięcy przed orzekaniem mimo brzmienia art. 156 u.g.n. Żaden z tych argumentów nie uzasadnia przyjęcia skargi do rozpoznania. Po pierwsze, oczywista zasadność skargi odwołuje się do naruszenia przez Sąd przepisów dotyczących ustalenia faktów i oceny dowodów (kwestia opinii biegłego i wartości dowodowej sporządzonego przez niego operatu szacunkowego), co w ogóle nie może być podstawą kasacyjną. Po drugie, art. 156 ust. 3 u.g.n. nie wiąże Sądu, podobnie jak

nie wiąże Sądu opinia biegłego - wiążący charakter tego przepisu dotyczy wykorzystania operatu szacunkowego przez organy administracji publicznej, a nie przez sądy. Upływ wskazanego tam terminu nie ma znaczenia dla Sądu, ponieważ nawet sporządzony później operat szacunkowy wyceniający nieruchomość nie wiąże Sądu, który ustala wartość nieruchomości, a biegły i operat szacunkowy mają mu w tym jedynie pomóc (decyzję podejmuje Sąd). Gdy zatem Sąd uzna starszy operat szacunkowy za wystarczający do dokonania wyceny nieruchomości, to zgodnie z prawem może się takim operatem posłużyć. W tej sprawie wpłynęła odpowiedź na obie skargi kasacyjne, jednak jej Autor wysłał ją tylko jednemu z pełnomocników skarżącej, co jednak nie ma znaczenia wobec jednokrotności zasądzenia kosztów.

W skargach kasacyjnych wniesionych w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skarg do rozpoznania.